

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/10/2019
Identifikačné číslo spisu: 9518100034
Dátum vydania rozhodnutia: 20.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9518100034.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci obvineného H. F. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 20. apríla 2020 v Bratislave dovolanie obvineného H. F., podané prostredníctvom obhajcu Mgr. Petra Odehnala, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4To/13/2018 z 5. februára 2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. F. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „Špecializovaný súd“) rozsudkom, sp. zn. BB-4T/6/2018 zo 17. septembra 2018 uznal obvineného H. F. za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona (súd oproti obžalobe neposúdil konanie obvineného ako pokračovací trestný čin v prvom bode v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a v druhom bode v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona) a to na (upravenom) skutkovom základe, že

- od presne nezistenej doby až do novembra 2010 v X. L., okres B., navrhol K. F., aby za finančnú odmenu, ktorá mala byť tvorená podielom z majetku ukoristeného poškodenej, spoločne prepadli a usmrtili poškodenú V. F., nar. XX.XX.XXXX, pričom K. F. pri viacerých stretnutiach oboznámil s miestom plánovaného prepadu poškodenej, ukázal mu pripravené kukly, pištoľ, vápno na posypanie tela poškodenej, ako aj trasu po ktorej sa bežne presúvala domov, detailne mu popísal, ako mieni skutok spáchať, a to tak, že poškodenú omráčia, vtiahnu do domu, v ktorom ju obžalovaný neupresneným spôsobom usmrtil a z jej bytu si prisvoja peniaze od spoločnosti J. O., s.r.o. ako aj predpokladanú hotovosť vo výške 20.000,- až 30.000,- Eur a osobné šperky, telo poškodenej mienil obžalovaný odviezť na vopred pripravené neupresnené miesto s vykopanou jamou, do ktorej telo vložia, pričom v momente, keď sa K. F. dozvedel, že poškodenú mieni obžalovaný

aj usmrtiť, odmietol s ním v tomto smere spolupracovať,

- obžalovaný potom sám zrealizoval zámer usmrtiť poškodenú V. F. a tak sa zmocniť peňazí pochádzajúcich zo spoločnosti J. O., s.r.o., ako aj finančných prostriedkov poškodenej pochádzajúcich z predaja rodinného domu a osobných šperkov, o ktorých predpokladal, že sa v byte nachádzajú, dňa 28. marca 2011 v čase po 22.00 h poškodenú telefonicky vylákal na nezistené miesto, kde ju nezisteným spôsobom usmrtil, za použitia vonkajšieho mechanického násillia jej sečným nástrojom odčlenil hlavu od krku, poškodil tvárovú časť lebky a spôsobil trieštivé zlomeniny dlhých kostí a oblomenie koncových častí rúk a nôh, čím sledoval zámer sťažiť až úplne znemožniť identifikáciu poškodenej v prípade nájdenia jej tela a vyšetrovania okolnosti smrti, prostredníctvom kľúčov poškodenej vnikol do jej bytu číslo XX nachádzajúceho sa na G. poschodí bytového domu súpisné číslo XXXX, orientačné číslo X, na ulici X. v X. L., okres B., z ktorého odcudzil peňažnú hotovosť vo výške najmenej 1.600 Eur, pričom časť kostrových ostatkov poškodenej bola nájdená dňa 11. júla 2016 v katastri X. L., v rekreačnej oblasti V., pri starom oplotení bývalých ovocných sádov náhodným okoloidúcim A. L..

Súd prvého stupňa za to obvinenému H. F. uložil podľa § 144 ods. 2, § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2, ods. 8, § 42 ods. 1, § 47 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody na doživotie, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia [§ 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona]. Podľa § 42 ods. 2 Trestného poriadku zrušil z právoplatného rozsudku Okresného súdu Nitra, č. k. 6T/132/2011-452 z 26. júna 2012 výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere tri roky a šesť mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia; z právoplatného rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 4T/18/2010 zo 7. septembra 2011 výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere jeden rok a štyri mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu tri roky; z právoplatného rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/56/2011 z 3. augusta 2011 výrok o treste odňatia slobody vo výmere jeden rok a štyri mesiace s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu dva roky; z právoplatného rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, č. k. 1T/37/2013-316 z 11. septembra 2013 výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere pätnásť mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia; z právoplatného rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 3T/242/2012 z 27. marca 2013 výrok o treste odňatia slobody vo výmere osem mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia; z právoplatného rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, č. k. 2T/202/2007-715 z 5. novembra 2014 výrok o treste odňatia slobody vo výmere šestnásť mesiacov a osemnásť dní so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený H. F. odvolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) uznesením, sp. zn. 4To/13/2018 z 5. februára 2019, postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti označenému uzneseniu najvyššieho súdu podal obvinený H. F., prostredníctvom ustanoveného obhajcu Mgr. Petra Odehnala, dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), e), g), h), i) Trestného poriadku s tým, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený namietol, že odvolací súd podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol všetky jeho návrhy na doplnenie dokazovania, hoci na taký postup neboli dané zákonné dôvody. Navrhované dôkazy mohli mať zásadný vplyv na posúdenie viny v jeho prospech. Od prípravného konania navrhoval podrobenie svedka K. F.

znaleckému skúmaniu za účelom zistenia pravdivosti jeho výpovede, keďže má sklony ku konfabulácii. Taktiež vykonanie konfrontácie medzi svedkami E. P. a X. F., ktorou by vyšlo najavo, že svedok E. P. klame. K porušeniu práva na obhajobu podľa obvineného došlo aj nedostatočným vyrovnaním sa s jeho odvolacími námietkami, týkajúcimi sa hodnotenia výpovedí jednotlivých svedkov. Vykonaným dokazovaním nebolo bez pochybností preukázané, že svojím konaním naplnil obligatórne znaky skutkových podstatí stíhaných trestných činov, pričom nebolo v rozumnej miere vyvrátené, že by skutkový dej nemohol prebiehať iným spôsobom (po sprostredkovanom stretnutí so svedkom E. P. sa stala poškodená nezvestnou). V konaní nebol vypočutý žiadny svedok, ktorý by popísal okolnosti skutku, ktoré sa obvinenému kládli za vinu. Skutok, za ktorý bol odsúdený, nespáchal. Súdny nižšieho stupňa neprihliadli na dôkazy, ktoré vniesli závažné pochybnosti o osobe páchatel'a skutku. Napriek voľnému hodnoteniu dôkazov nemôže byť voľná úvaha prejavom svojvôle.

V nadväznosti na uvedené obvinený poukázal na závery znaleckého posudku č. 57k/2016 ohľadne pochybnosti o bezprostrednej príčine smrti poškodenej, t. j. že zomrela cudzím zavinením. Z tohto dôvodu nemali súdy nižšieho stupňa preukázaný základný znak skutkovej podstaty trestného činu. Obvinený preto požiadal, aby do konania boli pribratí noví súdni znalci z odboru súdneho lekárstva, ktorí by opätovne posúdili odborné otázky o príčine smrti a vzniku zranení poškodenej, a to aj s prihliadnutím na jeho námietky uvedené v dovolaní. V ďalšej časti dovolania sa obvinený vyjadril k osobe, dôveryhodnosti a motívu podania trestného oznámenia svedkom K. F.. Poukázal na rozpory medzi výpoveďami daného svedka a ostatnými dôkazmi, pričom poprel ním uvádzaný priebeh udalostí. Súdny nižšieho stupňa sa v odôvodnení svojich rozhodnutí právne konformným spôsobom nevyrovnali s nelogickými tvrdeniami svedka K. F.. V prípravnom konaní tiež došlo k porušeniu zásady náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, keď bezprostredne po výsluchu uvedeného svedka s ním nebola vykonaná previerka výpovede na mieste. Obvinený sa taktiež vyjadril k hodnovernosti a k výpoveďiam svedkov G. F., Y. Y., J. F., E. O., E. P., utajeného svedka č. 1, k záznamu telekomunikačnej činnosti (vrátane vecí vydaných pri domovej prehliadke), k spôsobu hodnotenia týchto dôkazov súdmi nižšieho stupňa a k záverom súdov o zisťovacom motíve jeho konania a o jeho osobnostnom profile. Súčasne požiadal, aby mu bola umožnená konfrontácia s utajeným svedkom č. 1 a svedok bol odtajnený, a to z dôvodu možnosti vyjadriť sa, či túto osobu pozná. Súdny nižšieho stupňa neprihliadli na dôkazy svedčiace v jeho prospech. Obvinený poukázal na zápisnice o obhliadke miesta činu, zápisnice o vykonaní domovej prehliadky, prehliadky bytu, iných priestorov, rôzne znalecké posudky a z nich vyplývajúce závery. V konaní nebol vykonaný žiadny priamy dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania trestných činov, za ktoré bol odsúdený. Súdny oprel svoje rozhodnutia výlučne o nepriame dôkazy.

Obvinený ďalej namietol, že výrok o treste bol založený na nesprávnom použití ustanovenia § 47 Trestného zákona, čo zakladá dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h), i) Trestného poriadku. Podkladom bol nezákonný znalecký posudok č. 74/2016, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Podľa obvineného naplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku aj priznanie príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného poriadku, hoci na to nebol zákonný dôvod. Uloženie trestu odňatia slobody na doživotie odôvodnili súdy nižšieho stupňa závermi znaleckého posudku č. 74/2016, podľa ktorého je perspektíva resocializácie obvineného nepravdepodobná, až vylúčená. Znalci dospeli k záverom bez psychologického vyšetrenia obvineného pričom neprijali jednoznačný záver o absolútnom vylúčení resocializácie. Súdny vyhodnotili dôkazy len v neprospech obvineného, pričom nevzali do úvahy, že vlastné psychologické vyšetrenie vo forme krátkého rozhovoru trvalo 5 minút, na ktorom sa zúčastnil iba znalec PhDr. K. H.. Iní znalci za obvineným neprišli. Pri vyšetrení absentovala testovacia fáza, ktorá by mohla viesť k relevantným výsledkom. Navyše znalci uviedli, že neboli schopní sa kvalifikovane vyjadriť k psychologickému profilu obvineného. Závery preto prijali na základe analýzy spisového materiálu, pričom vychádzali z výpovedí svedkov, ktorí vypovedali v neprospech obvineného. Znalecký posudok bol nezákonný aj z dôvodu, že odkazoval na závery iných znaleckých posudkov vypracovaných na obvineného v minulosti (vrátane znaleckého posudku znalkyne z roku 2011, ktorá nebola zapísaná v zozname znalcov), pričom boli prevzaté len tvrdenia vyznievajúce v jeho neprospech. Znalecký posudok znalca PhDr. M., z ktorého vyplynulo, že pobyt obvineného na slobode nie je nebezpečný, nevzali súdy do úvahy. Vzhľadom na

uvedené žiadal opätovné skúmanie svojej osobnosti novými nezávislými znalcami z odboru klinickej psychológie dospelých. Súd pri posudzovaní splnenia podmienok na použitie ustanovenia § 47 ods. 1 Trestného poriadku neprihliadli ani na výpovede svedkov E. D., A. H., Y. O., Ing. V. L. a H. Y., ktoré boli v jeho prospech, ani na pozitívne hodnotenia z jednotlivých ústavov na výkon trestu odňatia slobody. Vzhľadom na uvedené neboli naplnené všetky zákonné predpoklady odôvodňujúce uloženie trestu odňatia slobody na doživotie. Nebolo bez pochyb preukázané, že by obvineného nebolo možné napraviť trestnom odňatia slobody do dvadsaťpäť rokov, ani že by išlo o osobu takých charakterových vlastností, ktoré by viedli k záveru o doživotnej izolácii. Súd prvého stupňa v rozsudku neuviedol, vo vzťahu ku ktorému predchádzajúcemu odsúdeniu bola obvinenému priznaná priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Súd prvého stupňa sa výslovne opieral o rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. z. 2T/34/1977 z 27. novembra 1978 napriek tomu, že súčasne konštatoval zahľadanie tohto odsúdenia uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 3Nt/33/2015 z 22. decembra 2015. Z dôvodu zahľadania preto nemohol na dané odsúdenie prihliadať. Odvolací súd na základe námietky poukázal na posledné odsúdenie obvineného rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 2T/202/2007 z 5. novembra 2014, ktorý bol vydaný po viac ako 3 rokoch od zmiznutia poškodenej V. F.. Nešlo o prípad predpokladaný v ustanovení § 37 písm. m) Trestného zákona. Vo vzťahu k danému rozsudku bol pritom ukladaný trest podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona.

Podľa obvineného došlo k naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) Trestného poriadku aj z dôvodu hrubého porušenia ustanovení Trestného poriadku v prípravnom konaní. Výšetrovateľ pri konfrontácii medzi obvineným a svedkyňou G. F., uskutočnenej 20. novembra 2017, v rozpore s ustanovením § 138 Trestného poriadku v spojení s § 132 Trestného poriadku najskôr svedkyňu uviedol, ako vypovedala v predchádzajúcich výpovediach, kládol jej otázky, v ktorých bola obsiahnutá odpoveď na otázku a až následne jej umožnil sa k veci vyjadriť. Uvedené malo za následok nezákonnosť vykonania úkonu, na ktorý nemali sudy prihliadať. Vo vzťahu k výpovediam svedka K. F. ohľadne popisu a lokalizácii domu poškodenej (svedok opísal nehnuteľnosť len pri výsluchu konanom 14. apríla 2016, v trestnom oznámení, ani pri následných výsluchoch popis nevedel uviesť) obvinený namietol nevykonanie obhliadky miesta činu, preverky výpovede na mieste bezprostredne po výsluchu svedka. Tým došlo k porušeniu ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Súd nižšieho stupňa oprel rozhodnutia aj o výpoveď svedka E. O., ktorý orgánom činným v trestnom konaní poskytoval informácie súvisiace s plánovaným údajným prepacom staršieho manželského páru v ich dome, ktorý mu mal ukazovať obvinený. Táto informácia, ktorú obvinený poprel, mala byť preverená v prípravnom konaní za účelom zistenia dôveryhodnosti výpovede daného svedka. Výšetrovateľ konal v rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 201 ods. 2, ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku, keď nevykonával úkony vedúce k stotožneniu domu uvedeného manželského páru. Rovnako bol nezákonný aj výsluch utajeného svedka č. 1 z 12. januára 2017, pri ktorom svedok neuvádzal svoju predchádzajúcu výpoveď z 5. septembra 2016. Svedok bol na výpoveď navádzaný, čo je v rozpore s ustanoveniami § 132 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku vzhliadol obvinený v tom, že vo veci rozhodoval senát súdu prvého stupňa, ktorý mal byť podľa § 31 Trestného poriadku vylúčený z vykonávania úkonov, keďže s ohľadom na okolnosti vedenia hlavného pojednávania boli pochybnosti o jeho nezáujatosti pre pomer k prejednávanej veci alebo k osobe obvineného. Obvinený podal námietku zaujatosti na neverejnom zasadnutí pri rozhodovaní o väzbe, konanom 27. augusta 2018. Súd prvého stupňa odmietol o námietke konať s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku. Obvinený odôvodňoval svoju námietku zaujatosti negatívnym vyhodnotením jeho vysvetlení ohľadne vlastníctva nehnuteľnosti, v ktorej býval, zo strany senátu, nesprávnou protokoláciou zápisnice z hlavného pojednávania zo 4. júna 2018 v časti výsluchu svedka K. F., keď v zápisnici nebola zachytená úvodná časť výpovede, ktorá vyznievala v jeho prospech, ako aj nevyhovením návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom príslušníkov ZVJS, ktorí mu pri eskorte na hlavné pojednávanie konané 11. júna 2018 uviedli, že bratia F. sú nedôveryhodné osoby. Vzhľadom na účelové vykonávanie a hodnotenie dôkazov sa senát súdu prvého stupňa objektívne nejavil ako nezávislý a nestranný. Nekonaním o námietke zaujatosti obvineného došlo k založeniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bol z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), e), g), h), i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 319 Trestného poriadku, § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona, § 194 ods. 1 Trestného zákona, § 47 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 119 ods. 2 Trestného poriadku a § 31 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech obvineného H. F.. Zrušil napadnuté rozhodnutie, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. A podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku vydal uznesenie, že obvinený H. F. sa neberie do väzby.

Po predložení spisu dovolaciemu súdu boli najvyššiemu súdu 2. januára 2020 a 10. februára 2020 doručené podania obvineného. V prvom podaní obvinený opätovne poprel spáchanie trestného činu, ako aj kontakty so závadovými osobami, upriamil pozornosť na starostlivosť o svojich postihnutých synov a trestnú činnosť iných osôb, vrátane možných dôkazov. K podaniu pripojil fotokópie podaní adresovaných generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky, ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky a generálnemu riaditeľovi sekcie trestného práva Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. V druhom podaní obvinený okrem žiadosti o informáciu v súvislosti s jeho trestným spisom opakovane požiadal predsedu senátu dovolacieho súdu o zabezpečenie svedeckej výpovede utajeného svedka č. 1 z iného trestného konania za účelom porovnania záverov znaleckého posudku znalca PhDr. K. H..

+ + +

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom ustanoveného obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, § 373 ods. 1 Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, avšak dovolací súd zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť, pretože nie je dôvodné.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných väd. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktno obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (bližšie viď. R 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv

jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného, a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného H. F. zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu menovaný uviedol v písomných dôvodoch dovolania.

Obvinený vyvodzoval porušenie práva na obhajobu z odmietnutia, resp. nevykonania navrhnutých dôkazov, z nedostatočného vyrovnania sa s jeho odvolacími námietkami týkajúcimi sa hodnotenia výpovedí jednotlivých svedkov, a z nesprávneho vyhodnotenia dôkazov.

Pokiaľ ide o obvineným namietané nevykonanie navrhnutých dôkazov, takúto námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú.

K nevykonaniu navrhnutých dôkazov najvyšší súd dopĺňa, že súd nie je povinný vykonať dôkazy navrhnuté stranami konania, či vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

V nadväznosti na to je potrebné poukázať na skutočnosť, že obvinený počas konania predložil viacero

návrhov na dokazovanie, resp. doplnenie dokazovania, pričom niektorým bolo vyhovené [vypočutie znalcov PhDr. K. H., PhD. a MUDr. O.V., PhD. k vypracovaným znaleckým posudkom z odborov psychológia a súdne lekárstvo (č. l. 2568 - 2571)], pri ďalších navrhnutých dôkazoch obvinený súhlasil s prečítaním zápisnic z prípravného konania [výsluch svedkov Ing. V. L., Y.U., H.Y., A. H., L. D. (č. l. 2727)], iný pre dlhodobú neprítomnosť svedka na území Slovenskej republiky nebolo možné realizovať (konfrontácia medzi svedkami X. F. a E. P.), pričom súd so súhlasom obvineného a prokurátora prečítal zápisnicu o výsluchu svedka X. F. z prípravného konania (č. l. 2465). Návrh predložený na hlavnom pojednávaní (výsluch príslušníka ZVJS, ktorý robil eskortu obvineného na hlavné pojednávanie dňa 11. júna 2018) bol súdom prvého stupňa odmietnutý podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku (č. l. 2572). Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania neboli, preto predseda senátu súdu prvého stupňa vyhlásil na hlavnom pojednávaní konanom 17. septembra 2018 dokazovanie podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku za skončené (č. l. 2732). Pred konaním verejného zasadnutia obvinený odvolaciemu súdu zaslal podanie s rôznymi dodatočnými návrhmi na vykonanie dôkazov (č. l. 2962 - 2963). Odvolací súd návrhy podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol (č. l. 2967). Svoje rozhodnutie bližšie odôvodnil na stranách 12 - 13 uznesenia, sp. zn. 4To/13/2018 z 5. februára 2019.

Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (R 116/2014-III).

Rovnako porušením práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je ani obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (bližšie vid'. R 7/2011). Z uvedeného teda vyplýva, že pod porušenie práva na obhajobu nepatrí hodnotenie a rozsah vykonaného dokazovania súdmi nižšieho stupňa. Je iba na úvahe súdov nižšieho stupňa posúdiť, či pre rozhodnutie vo veci potrebujú vykonať konkrétny dôkaz. Dovolací súd do toho zasahovať nemôže.

Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené odmietnutie dôkazných návrhov obvineného teda nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Preto najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Na naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa vyžaduje splnenie podmienky, že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý je vylúčený (§ 31 Trestného poriadku), pričom o jeho vylúčení nebolo rozhodnuté.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých

dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 5, alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Pomerom k prejednávanej veci pritom treba rozumieť určitú zainteresovanosť vo veci procesne činného orgánu trestného konania na skutku, ktorá má konkrétnu podobu a osobný charakter, aby bola dostatočným dôvodom pre vznik pochybností o schopnosti sudcu (alebo iného procesne činného orgánu - vyšetrovateľ, prokurátor) pristupovať k veci a úkonom, ktoré sa jej týkajú objektívne. Táto môže spočívať napríklad v tom, že vo veci procesne činný orgán, resp. jeho príbuzní, rodinní príslušníci, osoby jemu blízke a podobne, boli činom poškodení, eventuálne procesne činný orgán trestného konania bol svedkom skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie a podobne.

Pomerom procesne činného orgánu trestného konania k osobám uvedeným v § 31 ods. 1 Trestného poriadku sa rozumie jeho vzťah k niektorej z osôb tam uvedených, ktorý môže vyvolať vo verejnosti pochybnosti o jeho nezaujatosti práve pre tento vzťah, ktorý prípadne existuje aj mimo rámec konania. Takýto vzťah môže spočívať najmä v príbuzenskom a rodinnom pomere procesne činného orgánu k niektorej z osôb uvedených v § 31 ods. 1 Trestného poriadku, ďalej môže ísť o úzke priateľstvo či kamarátstvo, resp. negatívny vzťah.

To znamená, že vzbudiť pochybnosť o nezaujatosti by mohol len pomer členov senátu súdu prvého stupňa k prejednávanej veci alebo osobám vymenovaným v § 31 ods. 1 Trestného poriadku v dôsledku ich pozitívneho alebo negatívneho vzťahu, ktorý by mohol ovplyvniť rozhodnutie vo veci a tým aj zasiahnuť do postavenia a práv obvineného H. F..

Na úvod je potrebné zdôrazniť, že obvinený v priebehu prípravného konania, ako aj konania pred súdom opakovane vznášal námietky zaujatosti. V každej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu obvinený namietal sudcu pre prípravné konanie JUDr. Jána Hrubalu, ktorý rozhodoval o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby, pričom podľa názoru obvineného mal byť zákonným sudcom JUDr. Michal Truban. S argumentáciou obvineného sa najvyšší súd vyrovnal v uznesení zo 4. januára 2018, sp. zn. 5Tost/1/2018 s tým, že JUDr. Michal Truban rozhodoval iba o ustanovení obhajcu obvinenému, a preto JUDr. Ján Hrubala bol zákonným sudcom. Súd prvého stupňa, ako aj sťažnostný súd následne odkazovali na uvedené rozhodnutie. Pochybenie nezistil ani Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý uznesením, č. k. I. ÚS 311/2018-18 z 5. septembra 2018 sťažnosť H. F. odmietol.

Obvinený viackrát vzniesol námietku zaujatosti aj proti konajúcemu senátu súdu prvého stupňa. Konkrétne podaním z 20. apríla 2018 (č. l. 2359 - 2364) pre sústavné účelové zamietanie žiadostí obvineného o prepustenie z väzby na slobodu napriek preukázaniu jeho nevinoty, ako aj pre závery uvedené v uznesení súdu prvého stupňa z 19. apríla 2018, sp. zn. BB-4T/6/2018 ohľadne podozrenia zo spáchania daných trestných činov a okolností k trvaniu tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Predseda senátu prípisom z 3. mája 2018 obvinenému oznámil, že o námietke zaujatosti súd nebude konať, pretože námietka nebola vznesená bez meškania a dôvodom námietky je len procesný postup súdu v konaní (č. l. 2365). Podaním z 18. júna 2018 obvinený požiadal predsedu senátu súdu prvého stupňa o odstránenie závädy v zápisnici z hlavného pojednávania konaného 4. júna 2018, v ktorej podľa obvineného absentovala doslovná výpoveď svedka K. F. (č. l. 2475 - 2476 rub). K danej požiadavke predseda senátu na hlavnom pojednávaní konanom 13. júla 2018 uviedol, že si prehrál záznam z predmetného hlavného pojednávania a zistil, že všetky podstatné skutočnosti, o ktorých svedok K. F. vypovedal, sa v zápisnici nachádzajú. Zároveň obvinenému oznámil, že nemá problém opraviť diktovanie zápisnice, ak procesná strana reaguje na opravu bezprostredne pri výsluchu, prípadne aj dodatočne, avšak by museli byť zistené podstatné rozdiely vo výpovedi a v písomnom vyhotovení zápisnice. V predmetnej zápisnici sa tak nestalo (č. l. 2560). Obvinený proti rozhodnutiu predsedu senátu nenamietal.

Na neverejnom zasadnutí konanom 27. augusta 2018 rozhodol súd prvého stupňa o zamietnutí žiadosti

obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, neprijatí jeho písomného sľubu a nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Po zahlásení sťažnosti proti rozhodnutiu podal obvinený vzhľadom na vyhlásené uznesenie námietku zaujatosti proti celému senátu a prokuratúre. Predseda senátu obvinenému oznámil, že o jeho námietke zaujatosti vznesenej voči konajúcemu senátu súd podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku konat' nebude, pretože dôvodom námietky je procesný postup súdu v konaní (č. l. 2660 - 2661). Obvinený podal proti uzneseniu sťažnosť, v rámci ktorej vyjadril nesúhlas s postupom súdu prvého stupňa ohľadne vznesenej námietke zaujatosti. Dôvody námietky rozviedol bližšie (č. l. 2684) a tieto sú totožné s jeho argumentáciou uvádzanou v dovolaní. Otázka správneho postupu súdu prvého stupňa pritom bola podrobená prieskumu nadriadeného súdu v rámci sťažnosti, o ktorej najvyšší súd rozhodol uznesením, sp. zn. 3Tost/35/2018 zo 6. septembra 2018. Sťažnostný súd nezhliadol skutočnosti, ktoré by odôvodňovali relevanciu námietky zaujatosti (str. 11 uznesenia).

Obvinený podal ďalšiu námietku zaujatosti proti celému senátu súdu prvého stupňa pre účelové zamietanie jeho žiadostí o prepustenie z väzby aj podaním z 3. septembra 2018, na ktoré reagoval predseda senátu prípisom z 11. septembra 2018 s poukazom na nekonanie o námietke založenej iba na procesnom postupe súdu, o ktorej bolo navyše už rozhodnuté skôr (č. l. 2723 - 2724). Po ďalšom zamietnutí žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, tento podal ďalšiu námietku, a to z dôvodu, že senát uveril klamstvám a odsúdil ho bez jediného dôkazu na doživotný trest. Predseda senátu obvineného oboznámil o nekonaní o vznesenej námietke, pretože dôvodom námietky bol procesný postup a išlo o opakovanú námietku, o ktorej súd ani predtým nerozhodoval (č. l. 2861). Správnosť postupu senátu potvrdil najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4Tost/48/2018 z 3. decembra 2018 (str. 10 uznesenia).

Z uvedeného vyplýva, že obvinený počas celého konania opakovane vznášal rovnaké námietky zaujatosti napriek tomu, že už buď boli vyriešené právoplatnými rozhodnutiami súdov alebo bol upozornený, že ide o námietky procesného charakteru, o ktorých sa nekoná.

Obvinený v dovolaní uplatňoval totožné námietky, výlučne z dôvodu procesného postupu súdu. V zmysle ustanovenia § 32 ods. 6 Trestného poriadku takýto druh námietok nie je možné úspešne uplatňovať, preto dovolací súd musel konštatovať nenaplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Navyše námietku zaujatosti z dôvodu nesprávnej protokolácie výpovede svedka K. F. podal obvinený s časovým odstupom 1,5 mesiaca, pričom v období medzi rozhodnutím predsedu senátu o neakceptovaní žiadosti o opravu zápisnice a vznesením námietky zaujatosti sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, na ktorom bol obvinený prítomný a mal možnosť sa vyjadrovať. Predmetnú námietku teda obvinený nevzniesol bez zbytočného odkladu. Včasnosť podania je pritom jednou z podmienok úspešnosti jej uplatnenia.

Vzhľadom na uvedené, najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu

podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2.2.2010, Emen p. Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26.1.2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14.2.2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15.12.2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom, nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Nevykonanie (svojvoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Obvinený namietal nezákonnosť znaleckého posudku č. XX/XXXX, konfrontácie medzi ním a svedkyňou G. F. z 20. novembra 2017 a výsluchu utajeného svedka č. 1 z 5. septembra 2016.

Obvinený vyvodzoval nezákonnosť znaleckého posudku predovšetkým zo spôsobu psychologického vyšetrenia a následného vyvodenia záverov o možnostiach jeho resocializácie z iných znaleckých posudkov. V tejto súvislosti je v prvom rade potrebné zdôrazniť, že priebeh vyšetrenia bol ovplyvnený negatívnym postojom obvineného, ktorý sa úkonu odmietol podrobiť. Rovnaký postoj pritom zaujal už v sťažnosti proti uzneseniu o príbratí znaleckého ústavu, v ktorej uviedol „... odmietam sa podrobiť akýmkoľvek znaleckým skúmaniam môjho duševného stavu ...“ (č. 1. 390 vyšetrovacieho spisu). Testovaciu fázu vyšetrenia teda nebolo možné aplikovať z dôvodu prekážky na strane obvineného, nie pre svojvoľu znalca prítomného pri vyšetrení.

Vyšetrovateľ Policajného zboru uznesením z 20. decembra 2016, ČVS: PPZ-58/NKA-PZ-ST-2016 podľa § 147 ods. 1 Trestného poriadku príbral za účelom psychologického vyšetrenia obvineného a podania znaleckého posudku Ústav pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r. o. (ďalej len „ústav“). Výpracovaním znaleckého posudku boli v súlade s ustanovením § 147 ods. 3 Trestného poriadku poverení dvaja znalci ústavu - PhDr. K. H., PhD. a MUDr. V. A., PhD. Trestný poriadok pritom neupravuje, že znalci určení na vyhotovenie posudku sú povinní uskutočňovať jednotlivé úkony

znaleckej činnosti spolu (s výnimkou pitvy mŕtvoly - § 142 ods. 1 Trestného poriadku), t. j. na znaleckej činnosti sa môžu podieľať samostatnými čiastkovými úkonmi, na základe ktorých (po vzájomnej dohode) vypracujú konečný znalecký posudok, s prípadným uvedením rozdielných záverov, ku ktorým dospeli. Absencia znalkyne MUDr. V. A., PhD. pri psychologickom vyšetrení obvineného preto neovplyvnila zákonnosť predloženého znaleckého posudku. Z predmetného znaleckého posudku navyše vyplýva, že podkladom na jeho vypracovanie bola okrem iného aj porada znalcov ústavu.

Trestný poriadok explicitne neupravuje ani druhy podkladov, z ktorých sú znalci oprávnení vychádzať. Pre objektivnejšie posúdenie by síce znalci mali prioritne aplikovať výsledky a závery z priameho vyšetrenia, resp. pozorovania obvineného (predovšetkým s ohľadom na možný vývoj subjektu), avšak zákon nevyklučuje ani použitie skôr vypracovaných znaleckých posudkov k tej istej otázke. Najmä v prípadoch, keď obvinený odmieta spoluprácu, je vypracovanie znaleckého posudku závislé od iných podkladov.

Na návrh obvineného bol k predloženému znaleckému posudku vypočutý na hlavnom pojednávaní konanom 13. júla 2018 (č. l. 2568 - 2570) znalec PhDr. K. H. (znalkyňa MUDr. V. A., PhD. sa hlavného pojednávania pre neodkladné povinnosti na Ministerstve zdravotníctva Slovenskej republiky nezúčastnila), ktorý odpovedal na pripomienky obvineného, resp. jeho obhajcu, pričom sa vyjadril k údajnému falošnému certifikátu znalkyne Mgr. G., ktorá spolu s inými znalcami mala v roku 2011 vypracovať na obvineného posudok, ako aj k záverom znalca PhDr. M. z roku 2007 o nevybočovaní fyzickej agresivity obvineného z rámca bežnej populácie. Znalci vychádzali z viacerých znaleckých posudkov, ktoré boli v zhode aj so zistenými skutočnosťami počas 5-minútového rozhovoru s obvineným. Súčasne znalec uviedol, že obvinený je z titulu osobnostných charakteristík nebezpečný pre spoločnosť.

Z uvedeného vyplýva, že znalci sa neobmedzili iba na prebratie záverov zo znaleckého posudku Mgr. G., ale komplexne posúdili všetky predložené materiály. Aj keby tvrdenia obvineného boli pravdivé (dokazovanie v tomto smere vykonané nebolo, pričom dovolací súd na to nie je oprávnený), nespôsobili by to nezákonnosť celého dôkazu, ale len nepoužiteľnosť určitej časti.

Na zákonnosť znaleckého posudku nemalo vplyv ani hodnotenie záverov zo strany súdu v rozpore s predstavami obvineného.

Dovolací súd sa naopak stotožnil s námietkami obvineného ohľadne konfrontácie a výsluchu utajeného svedka č. 1 (aj keď z iných, ako obvineným uvádzaných dôvodov). Súd prvého stupňa pochybil, keď na podporu svojho rozhodnutia na strane 9 odôvodnenia rozsudku uviedol skutočnosti týkajúce sa konfrontácie medzi svedkyňou G. F. a obvineným napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní zápisnicu z predmetného úkonu neprečítal. Nešlo však o chybu zásadného významu, keďže súd prvého stupňa primárne vychádzal z výpovede svedkyne z hlavného pojednávania konaného 4. júna 2016 (č. l. 2440 - 2443), na ktorom sa zúčastnil obvinený a jeho obhajca. Obaja svedkyni kládli otázky.

Obdobného pochybenia sa súd dopustil aj v prípade utajeného svedka č. 1. Napriek neprečítaniu zápisnic z výsluchov daného svedka z prípravného konania na hlavnom pojednávaní (s výnimkou časti týkajúcej sa rozporov v identifikácii poškodenej vo výpovedi utajeného svedka č. 1 z 12. januára 2017, čítanej na návrh prokurátora) a výslovnému poučení svedka predsedom senátu o nemožnosti vyhovieť jeho požiadavke na prečítanie skoršej výpovede z dôvodu založenia súdneho konania na zásade ústnosti a bezprostrednosti (č. l. 2460) súd na výpovede svedka z prípravného konania prihliadol, keď na strane 12 rozsudku uviedol podstatný obsah jeho výpovedí z prípravného konania. Navyše sa súd oprel aj o výpoveď svedka z výsluchu uskutočneného 5. septembra 2016, t. j. pred vznesením obvinenia. Utajený svedok č. 1 sa pri výsluchu konanom 12. januára 2017 v plnom rozsahu odvolal na predchádzajúcu výpoveď, pričom vyšetrovateľ mu následne kládol iba doplňujúce otázky, ktorých sugestívny obsah obvinený namietal pri vyjadrení sa k výpovedi svedka na hlavnom pojednávaní (č. l. 2463). Súd nižšieho stupňa na jeho námietky nijako nerefletovali.

Dovolací súd napriek zisteným pochybeniam nevzhliadol dôvod na zrušenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa. Ako bolo popísané vyššie, na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vyžaduje také porušenie zákona, ktoré by svojou intenzitou zodpovedalo porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru. Odsúdenie obvineného nebolo výlučne ani v rozhodujúcej miere založené na výpovediach utajeného svedka č. 1, ale aj na iných dôkazoch. Súčasne utajený svedok č. 1 bol na hlavnom pojednávaní vypočutý zákonným spôsobom (č. l. 2460 - 2463), preto v tejto časti mohla byť jeho výpoveď podkladom na rozhodnutie súdu.

Dovolací súd sa, pre nemožnosť prihladnutia súdu prvého stupňa na namietané dôkazy, zákonnosťou postupov vyšetrovateľa bližšie nezaoberal. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku teda nebol naplnený.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

V tomto prípade možno podať dovolanie z jedného z týchto dôvodov:

- obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo

- obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.). Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa (napr. uloženie trestu prepadnutia majetku za prečin). Tento dovolací dôvod možno použiť aj v prípadoch, pri ktorých boli súčasne uložené tresty, pričom Trestný poriadok uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa - § 34 ods. 7 Trestného zákona.

Pre správnu subsumpciu námietok obvineného k výroku o treste považuje dovolací súd za potrebné ozrejmiť vzájomnú konkurenciu uvedeného dovolacieho dôvodu s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (S 5/2011-III).

Ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, možno uplatniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Obvinený namietal výrok o treste z dôvodu nesprávneho použitia ustanovenia

§ 47 ods. 1 Trestného zákona a dvojnásobného pričítania tej istej okolnosti [priznanie príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona za súčasného uloženia trestu podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona].

Podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba za trestný čin, za ktorý to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje, a len za podmienok, že a) uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a b) nie je nádej, že by páchatel' bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Zo znenia citovaného hmotnoprávneho ustanovenia vyplýva taxatívny výpočet podmienok, ktoré musia byť splnené kumulovane: 1) Trestný zákon v osobitnej časti dovoľuje za predmetný trestný čin uložiť

trest odňatia slobody na doživotie, 2) sú splnené podmienky pod písm. a), b).

Ad 1) Dodržaním základnej podmienky je naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona vylúčené z dôvodu vzájomnej negácie. Ak Trestný zákon určitý druh a výšku trestu povoľuje, tento nemôže byť zároveň neprípustný alebo v rozpore s trestnou sadzbou. V takýchto prípadoch by dovolací súd musel vždy konštatovať nezistenie porušenia zákona.

Ad 2) Zákonné podmienky pod písm. a), b) taktiež nespádajú do rámca dovolacích dôvodov § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, nakoľko sa vzťahujú k posúdeniu osoby páchatel'a a potrebe ochrany spoločnosti.

V nadväznosti na nepoužiteľnosť vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu dovolací súd skúmal, či by sa námietka obvineného nedala subsumovať pod iný dovolací dôvod.

Ako vyplýva z tretej právnej vety stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu S 5/2011, pri napadnutí výroku o treste sú dovolacie dôvody podľa písm. h), i) § 371 Trestného zákona vo vzájomnej konkurencii. Po objektívnom vylúčení špeciálneho dovolacieho dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že námietku obvineného je potrebné podradiť pod všeobecný dovolací dôvod podľa písm. i). Ustanovenie § 47 ods. 1 Trestného zákona je hmotnoprávnym ustanovením, preto jeho nesprávna aplikácia by mohla zakladať uvedený dovolací dôvod. K možnostiam jeho naplnenia sa dovolací súd vyjadri nižšie.

Na margo citovaného stanoviska dovolací súd ďalej uvažoval (výlučne z hľadiska subsumpcie námietky obvineného), či možno ustanovenie § 47 ods. 1 Trestného zákona zaradiť medzi ustanovenia kogentnej povahy, a teda v zmysle stanoviska a contrario ho napadnúť len prostredníctvom všeobecného dovolacieho dôvodu. Na prvý pohľad sa zdá, že ide o fakultatívne ustanovenie („môže súd uložiť“), avšak splnením taxatívnych podmienok ustanovenie nadobúda obligatórny charakter. Ak súd pri trestnom čine, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti dovoľuje uloženie trestu odňatia slobody na doživotie, má dostatočným spôsobom preukázanú potrebu ochrany spoločnosti pred páchatel'om, u ktorého je náprava trestom odňatia slobody v nižšej výmere vylúčená, daný trest uloží. V opačnom prípade je uloženie tohto trestu vylúčené. Bolo by nelogické, ak by súd po pozitívnom zistení splnenia podmienok na uloženie trestu odňatia slobody na doživotie tento trest napokon neuložil. Dovolací súd preto dospel k záveru, že na dané účely predstavuje ustanovenie § 47 ods. 1 Trestného zákona rámcový základ pre možnosť uloženia trestu odňatia slobody na doživotie. Z tohto dôvodu [aj s prihliadnutím na vylúčenie uplatniteľnosti dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona] námietky vo vzťahu k § 47 ods. 1 Trestného zákona posúdil v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona.

Obdobne pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona nepatrí ani námietka obvineného o dvojitom pričítaní tej istej okolnosti, nakoľko k duplicitnému prihliadnutiu na rovnakú okolnosť dochádza na základe nesprávneho použitia hmotnoprávneho ustanovenia, ktoré je napadnuteľné prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. S ohľadom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V nadväznosti na uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je v prvom rade potrebné zdôrazniť, že dovolanie z citovaného dôvodu možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Trestného zákona), premlčanie trestného stíhania (§ 87 Trestného zákona), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Trestného zákona) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

Ako bolo popísané vyššie, dovolací súd podradil pod tento dovolací dôvod aj obe námietky obvineného vzťahujúce sa k výroku o treste.

Subsumovanie námietky však automaticky nezakladá naplnenie dovolacieho dôvodu. Na úspešné dovolanie sa porušenia ustanovenia § 47 ods. 1 Trestného zákona sa vyžaduje, aby súd v prípustných prípadoch uložil trest odňatia slobody na doživotie, avšak bez skúmania splnenia podmienok pod písm. a), b) [či si uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a či nie je nádej, že by páchatel' bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov].

Ak súd svoje povinnosti nezanedbal a podmienky preveril, konštatovanie porušenia zákona nie je dané. Dovolací súd pritom nie je oprávnený skúmať, či súdy nižšieho stupňa splnenie podmienok vyhodnotili správne, nakoľko ide o hodnotenie dôkazu (predovšetkým záverov vyplývajúcich zo znaleckého posudku o možnosti resocializácie). Dovolací súd pritom nemôže bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd.

Súd prvého stupňa zistil, že za spáchanie obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona umožňuje Trestný zákon uložiť trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie. Na základe hodnotení predložených jednotlivými ústavmi na výkon trestu odňatia slobody, v ktorých bol obvinený umiestnený, ďalších podkladov k osobným pomerom obvineného (správy zo Sociálnej poisťovne, výpisy z ústrednej evidencie priestupkov a registra trestov) a znaleckého posudku z odboru psychológie posudzoval možnosti jeho nápravy a potrebu ochrany spoločnosti. Súd napokon dospel k záveru, že obvinenému je potrebné uložiť trest odňatia slobody na doživotie (str. 31 - 33 rozsudku).

Súd prvého stupňa dôsledne preskúmal všetky okolnosti majúce dopad na druh a výšku trestu. Dovolací súd v tomto smere pochybenia nezistil. Ako bolo popísané vyššie, správnosť záverov znaleckého posudku a súdov nižšieho stupňa (odvolací súd sa tiež zaoberal splnením podmienok na uloženie predmetného trestu) preveriť nemohol. V kontexte uvedeného preto námietka obvineného o nesprávnom použití § 47 ods. 1 Trestného zákona neobstála.

K námietke o dvojnásobnom pričítaní tej istej okolnosti dovolací súd zistil, že súd prvého stupňa u obvineného konštatoval prítomnosť dvoch priťažujúcich okolností [§ 37 písm. h), m) Trestného zákona] a absenciu poľahčujúcej okolnosti. Keďže Trestný zákon pri obzvlášť závažnom zločine úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 2 písm. f) Trestného zákona ustanovuje iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie, súd prvého stupňa v nadväznosti na ustanovenie § 38 ods. 8 posledná veta Trestného zákona dolnú hranicu trestnej sadzby z dôvodu prevahy priťažujúcich okolností nezvýšil. To znamená, že súd prvého stupňa na namietanú priťažujúcu okolnosť vôbec neprihliadal, a teda ju logicky nemohol ani dvakrát uplatniť. Z rovnakého dôvodu je irelevantná aj námietka obvineného, že súd prvého stupňa neuviedol, vo vzťahu ku ktorému predchádzajúcemu odsúdeniu bola priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona priznaná.

Ani tvrdenie obvineného, že sa súd prvého stupňa výslovne opieral o zahladený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. novembra 1978, sp. zn. 2T/34/1977 nie je pravdivé. Súd spomenul rozhodnutie podporne, v rámci posudzovania osobných pomerov obvineného s dodatkom, že je zahladené a na obvineného sa hľadí, ako keby nebol odsúdený (str. 34 rozsudku). Výrok o treste teda na predmetnom rozhodnutí založený nebol.

Rovnako poukaz odvolacieho súdu na rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom z 5. novembra 2014, sp. zn. 2T/202/2007 nesúvisel, ako sa mylne domnieval obvinený, s prít'azujúcou okolnosťou podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Odvolací súd v rámci preverovania správnosti uloženého trestu iba konštatoval počet odsúdení obvineného s tým, že naposledy sa tak stalo predmetným rozsudkom (str. 23 uznesenia).

Vo vzťahu k ukladaniu súhrnného trestu je v prvom rade potrebné upozorniť, že súhrnný trest sa nijako netýkal zahladeného rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici alebo prít'azujúcich okolností, ani tieto nemali vplyv na aplikáciu ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona (súhrnný trest). Obvinenému bol uložený súhrnný trest z dôvodu, že súd obvineného odsudzoval za trestný čin, ktorý spáchal skôr ako boli súdmi prvého stupňa vyhlásené odsudzujúce rozsudky za iné jeho trestné činy. Zároveň v súlade s ustanovením § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil zo skorších rozsudkov výroky o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na tieto výroky, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad [súd pritom vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k zrušeniu výrokov o treste z viacerých rozsudkov, nielen z bezprostredne predchádzajúcich (str. 34 rozsudku)]. Jedným z dotknutých rozhodnutí bol aj obvineným uvádzaný rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 2T/202/2007 z 5. novembra 2014. V tejto súvislosti dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k tomuto rozsudku (ako ani k iným) nemalo súvis s prít'azujúcou okolnosťou podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Zároveň je irelevantné, v akom časovom horizonte od zmiznutia poškodenej bol rozsudok (alebo iné súdom prvého stupňa uvádzané rozsudky) vydaný.

Rozsiahla časť námietok obvineného (pod viacerými dovolacími dôvodmi) smerovala proti nesprávne alebo nedostatočne vykonanému dokazovaniu. Dovolací súd tieto námietky nemohol hodnotiť, keďže vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený (na rozdiel od ministra spravodlivosti - § 371 ods. 3 Trestného poriadku) v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov.

Nevykonanie dôkazu, resp. hodnotenie dôkazov zo strany súdu v rozpore s predstavami obvineného nemožno považovať za nezákonnosť. Je plne na úvahe súdu, aby sám rozhodol v okolnostiach prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. Zároveň namietanie rozsahu dokazovania a posúdenie jednotlivých dôkazov nespadá pod žiadny dovolací dôvod. Nad rámec dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd sa zaoberal námietkami obvineného k jednotlivým dôkazom.

Pokiaľ ide o žiadosti obvineného o nové znalecké dokazovanie, konfrontáciu s utajeným svedkom č. 1 a zabezpečenie svedeckej výpovede utajeného svedka č. 1 z iného trestného konania za účelom porovnania záverov znaleckého posudku znalca PhDr. K. H., týmto dovolací súd nemohol vyhovieť, keďže nie je oprávnený vykonávať dokazovanie. Návrhy na doplnenie dokazovania možno predniesť najneskôr v rámci odvolacieho konania. Najvyšší súd nezistil naplnenie ani dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, preto najvyšší súd dovolanie obvineného H. F. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.